Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor
Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links
Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

Den

Bressendorff-Femmerske

Pigeskole.

Forberedelses-, Mellem- og Realskole.

Nørrebrogade 27.

1919.

Den

Bressendorff-Femmerske

Pigeskole.

Forberedelses-, Mellem- og Realskole.

Nørrebrogade 27.

København.
Ch. Johansens Bogtrykkeri.
1919.

Ved Slutningen af Skoleaaret 1917 – 1918 tog Skolen Afsked med *Frk. Christiane Bressendorff.*

Lørdag den 27. April samledes Børnene fra de tre mindste Klasser med deres Lærerinder i Børnenes Legestue paa 4. Sal. Ogsaa mange af Børnenes Forældre var til Stede. I Dagens Anledning havde Klasselærerinde i yngste Klasse Frk. *Margrete Olufsen* forfattet en Sang, som Børnene afsang, hvorefter Seminarieforstander Lund paa Børnenes Vegne takkede Frk. Bressendorff og bød hende Farvel. En af Smaapigerne fremsagde derpaa et lille Digt, der ogsaa skyldtes Frk. Olufsen, og overrakte Frk. Bressendorff en Krystalvase med Blomster.

Mandag den 29. April samledes i Skolens Gymnastiksal alle Skolens Lærere, Eleverne i de fem øverste Klasser og saa mange Forældre, som Salen kunde rumme. Som Repræsentanter for den Tid, da Asylskoleselskabet ledede Skolen, mødte Hr. Stiftsprovst *Volf* og Frk. *Augusta*

Paulli. Lærerinde Frk. *Anna Andersen,* Seminarieforstanderinde Frk. *Emilie Jansen* og Hr. Seminarieforstander *Lund* bragte Frk. Bressendorff Skolens Tak for godt og rigt Arbejde i de svundne Aar, medens Hr. Stiftsprovst *Volf* fremdrog Minder fra gamle Dage og takkede Frk. Bressendorff for godt Samarbejde. En Kantate, forfattet af Hr. Adjunkt *Knud V. Rosenstand* med Musik af Hr. Kapelmester *Hemme,* blev sunget af Børnene under Ledelse af Komponisten. Derefter overrakte Eleverne Frk. Bressendorff en Sølvskaal med Frugt, hvorefter Hr. Fuldmægtig *Henriksen* paa de tilstedeværende Forældres Vegne bragte Frk. Bressendorff en hjertelig Tak for hendes Ledelse af Skolen.

Den smukke Højtidelighed sluttede med, at alle tilstedeværende afsang Frk. Bressendorffs Yndlingssang: „Kongernes Konge".

SANGE
DEN 27. APRIL 1918.

I

Nu kommer alle vi Piger smaa
og samles i Salen i Klynge.
Vi ville saa gerne, saa godt vi formaa,
en Sang for vor Skole og for Frøken Bressendorff synge.

Naar Svalen kvidrer paa Kirketag
og Sol gennem Ruderne blinker,
vi siger: „Far vel, lille Mor! og God Dag,
du Skole, hvor Arbejd' og smaa Kammerater os vinker!"

Vor Morgensalme vi synge maa,
saa vandrer vi pænt til vor Klasse.
Vi læser og staver — og flinkt skal det gaa.
Vi skriver og regner, for Piger skal kunne en Masse.

Vi sidder glade ved Skolebord
og rejser saa viden om Lande:
hvor Dyrene færdes og Blomsterne gror,
hvor Kilderne risler, hvor Skjold kom til Danevangs Strande.

Saa mange Hundrede Piger smaa
har gjort Frøken Bressendorff Ære.
Og nu er det os, som vil prøve derpaa:
Vi vil blandt de flinke og flittige Smaapiger være.

II

Nu længes alle Blomster smaa
at faa den nye Kjole paa
og ranke sig i Solen.
Af deres Gem
de myldrer frem
som Børnene i Skolen.

Vi husker godt hin Dag i Vaar,
da vi begyndte Skoleaar
med længselsfulde Blikke.
At her var rart,
det saa vi klart,
og bange var vi ikke.

Ja, Skolen blev vort andet Hjem,
og derfor maa vi takke Dem
som glade Skolepiger.
For Lys paa Vej,
for munter Leg,
„Far vel og Tak" vi siger.

Margrete Olufsen.

SANGE

DEN 29. APRIL 1918.

I

Nu gik et Aar til Ende, og Skolen slutter af,
saa vil vor Tak vi sende for alt, hvad Aaret gav.
Og mest vil vi den vende til hende, vi har kær;
den Gerning, hun vil ende, hun tro har værnet her.

Hun lærte os at tale et Sprog af ædel Klang,
og selv hun evned male, hvad store Digtre sang.
Der steg saa lyse Syner af hendes klare Ord:
Højt over Jorden lyner den stærke Asathor.

Og Grundtvigs Stemme runged om Troens Trang og Tugt.
Et Kor, et tusindtunget, steg op fra „Hjortens Flugt".
Hen over Hedens Øde Steen Blicher gik sin Gang,
over Lyngblomster røde steg Hedelærkens Sang.

Om Elverhøj, der spandt sig et Sangens Trolddomsslør.
Skønt blind Jolanthe fandt sig sin Vej til Lykkens Dør.
Med Kaj og lille Gerda vi drog paa Eventyr;
en saadan Skoletime blev selv et Eventyr.

II

Der er ingenting i Verden, der gør alting lyst og let,
som et Hjerte, der elsker og aldrig bliver træt;
for alt, hvad vi nævner som rent og godt og smukt,
skænker Tanken Lys og Flugt,
skænker Sjælen den vaarlige Grøde,
der faar alting til at smile os i Møde.

Og ingenting i Verden er Tak og Hæder værd,
som glad at være trofast i Gerning og Færd;
for alt, hvad vi giver af Trang med Fryd og Tro,
vil i Hjertemuldet gro,
blomstre frem til sommerlig Grøde,
der en Dag vil smile os i Møde.

Og fra ingenting i Verden en Livsfryd der gaar
som fra ungdomsmilde Øjne under snehvide Haar,
for hvor Barnehjertet enes med Alvor, Kløgt og Tro,
alle Glædens Blomster gro,
og de Stjerner da tindrer os i Møde,
der faar Evighedshaab til at gløde.

Og derfor, Frøken Bressendorff, vi synger Dem vor Sang
og ingenting i Verden skal dæmme for vor Trang.
For de mange gode Minder, De sænked' i vort Bryst,
de har her nu faaet Røst,
og med Fryd de nu kvidrer Dem i Møde,
ret som Fugle i Vaardagens Grøde.

III

Nu Vaarens milde Aande gaar over Mark og Lund,
mod Lysets blide Straaler strækker Blomsten sin Mund.
Vore barnlige Sjæle er som Blomster i Vang:
kun for Lyset de sig aabner i glædelig Trang.

Og tidt og mange Gange er en Skolestund det hændt,
vi fornam vore Hjerter imod Livslyset vendt.
Det gled varmt gennem Sindet eller tindred' og lo;
aa, saa ofte var det svært nok at holde sig i Ro!

Men vi véd, at der skal Stilhed til at fatte noget smukt,
og at den, der véd at vente, høster rigeligst Frugt.
Nu er Aarshøsten inde, og det samler sig til Sang,
hvad der brændte os paa Læben saa tidt og mangen Gang.

Vi takker dig, vor Skole! for du blev os saa kær,
thi en Skat af lyse Minder har du skænket os hver.
Og vi ønsker, at altid her det Aandslys maa bo,
der faar Hjerter til at frydes og Livet til at gro.

K. V. Rosenstand.

TALER
DEN 29. APRIL 1918.

Apostelen Paulus siger: „Naar vi gør det gode, da lad os ikke blive trætte; thi vi skal og høste i sin Tid, saa fremt vi ikke forsage". Og vi gør jo blandt andet det gode, naar vi i Troskab udfører det Arbejde, vi er sat til.

Mod denne Skole er der, fra den blev stiftet, til den Dag i Dag vist megen Kærlighed og Trofasthed, og det er maaske Grunden til, at her er høstet saa rigt. Skolen her blev grundlagt af Studenter for 80 Aar siden, og de oprettede den alene af Kærlighed til fattige Børn. Den blev drevet i 58 Aar saa godt som udelukkende ved frivillige Lærerkræfter.

For den, der skulde være Bestyrerinde af en saadan Skole, gjaldt det i særlig Grad om at forstaa at vurdere den gode Vilje og om aldrig at blive træt. Der var meget at bære over med: Timeplanen kunde hver Dag brydes; disse unge Lærere, hvis egentlige Arbejde laa andre Steder, fik meget let Forhindringer; midt i Aaret blev en gift, og en anden fik Embede og tog saa bort; Lærerne havde ingen Forpligtelse til at tage sig af Børnene uden for selve Timen; kunde en Lærer ikke undervise eller holde Disciplin, maatte Bestyrerinden være til Stede i Timerne og hjælpe til. Børnene var fattige, og man maatte passe nøje paa ikke at forlange mere end det højst nødvendige til Undervisningsmidler.

De Egenskaber, som Frk. Bressendorff for nu 40 Aar siden førte med ind i denne Skole, var: en stor og omfattende Interesse for alt smukt og menneskeligt, en aldrig svigtende Iver og et straalende Humør. For hende var Livets rige Fylde mere værd end Skolens Regler, og det var netop det, der her trængtes til. Derfor forstod hun disse unge Mennesker, der gerne vilde undervise, men ikke altid kunde, hun gik ind paa deres Sorger og Forhaabninger, hun kunde tale med dem om alt det, der var fremme i Tiden, og som interesserede Ungdommen; de kom da ogsaa til at elske den Skole og betragtede det som en Fornøjelse at komme derhen.

Ogsaa Børnene følte sig, om end ubevidst, tiltalt af den humane, forstaaende Tone, der herskede her, de forstod godt, at deres Skole var en særegen Skole, fuld af Liv og Afveksling, hvad Børn elsker, der blev ogsaa talt mere med dem om det, der skete rundt om, end der sædvanligt bliver i en Skole. Og mange og lange Ordensregler behøvedes ikke. Frk. Bressendorff var til Stede altid og alle Vegne — det var ogsaa en lille Skole med kun 3 à 4 Klasser — og et eneste Ord, ja blot et Blik var nok til, at der straks blev den mest fuldkomne Ro og Orden. Den, der blot een Gang havde været hos Frk. Bressendorff og faaet en lille Formaningstale, glemte det aldrig, ligesom et rosende Ord var tilstrækkeligt til at skabe Glæde for lange Tider.

Og det gode Humør hjalp over mange Fortrædeligheder, den kedeligste Situation kunde opløses i Munterhed, hvis blot en eller anden kunde sige en Vittighed, og der var ikke den Festlighed eller Spøg, som Frk. Bressendorff ikke gerne gik med til.

Og al denne Rigom af Liv og Energi, af Godhed og Udholdenhed bar en rig Høst i sin Tid. Det var, ligesom om denne Skole ikke skulde gaa til Grunde. Der

kom det Tidspunkt, da der ikke kunde skaffes frivillige Lærerkræfter, og da Kommunens Skoler var blevet saa gode, at man kunde sige, at en saadan lille Velgørenheds-skole havde gjort sin Mission og kunde nedlægges; men Frk. Bressendorff var ingenlunde træt, der blev stadig arbejdet med Iver under stedse vanskeligere Kaar, indtil Forholdene førte det med sig, at denne lille Skole blev knyttet til Femmers Kvindeseminarium, og siden er den for hvert Aar blevet større og anseligere. Og endnu i 22 Aar fik Frk. Bressendorff Lov til her at gøre det gode uden at forsage og at høste en rig Løn.

En smuk Løn har det været at se Skolens stadige Fremgang, og en endnu rigere Løn er Børnenes Hengivenhed og Forældrenes Tillid, der har været uforandret gennem alle Tidens og Skolens Omskiftelser. For mangfoldige Mennesker rundt om i Landet hører Livet her under Frk. Bressendorffs milde og forstaaende Førerskab til deres bedste Barndoms- eller Ungdomsminder, og alle vi, der her er til Stede, store og smaa, siger Frk. Bressendorff Tak for den utrættelige Iver, vi har været Vidne til, og for al den Godhed, vi har modtaget.

Anna Andersen.

Det er mig en vemodig Trang i Dag paa Femmers Kvindeseminariums Vegne at sige Frk. Bressendorff Tak for to og tyve Aars lykkeligt Samarbejde, og det er mit Haab, at Takken maa blive gennemvarmet af den stille Inderlighed, som har været den bærende Kraft i Frk. Bressendorffs Arbejde og i det Skoleliv, her er levet.

Det er Inderligheden, der gav Frk. Bressendorff Forstaaelsen af Barnenaturen, Tillid til dens Ydeevne, Overbærenhed med dens Begrænsning og derfor Taalmodighed

til at vente og ikke forlange andet og mere af Barnet, end hvad det var i Stand til at yde, men til Gengæld at forlange helt og fuldtud, hvad det kunde yde. Frk. Bressendorff forlangte den Fordybelse i Nuet, som Barnet er en Mester i, den aktive Stilhed, som Optagetheden giver, og den Udnyttelse af Efterligningsevnen, som er Barnets bedste Hjælper i Kundskabstilegnelsen, og hun fik den muntre Latter som Svar paa sin Skæmt, de klare Øjnes tillidsfulde og troskyldige Blik som Genspejling af den Glæde, Barnet føler ved at kunne noget til Gavns. Det er denne milde og praktiske Forstaaelse af Børnene, der har givet Frk. Bressendorff den Lykke at være elsket og æret af alle de mange Slægtled af Børn, der i de mange Aar har samlet sig om hendes Lærerstol, og som fra den første til den sidste Dag rent umiddelbart har forstaaet den gode Prædiken, hendes smukke og milde Ansigt har forkyndt dem.

Foruden Forstaaelsen af og Kærligheden til Barnenaturen har Frk. Bressendorff haft en levende og stadig frisk Kærlighed til det Fag, hvori Frk. Bressendorff har undervist i alle de mange Aar og i al Stilhed skabt og brugt sit Talent. At vække Børns Sans for Modersmaalets Skønhed naas kun af den, der gør et maalbevidst Arbejde, og Frk. Bressendorff har ikke veget tilbage for Arbejdet hverken forud for eller i Timerne.

Den, der som Frk. Bressendorff har stor Arbejdsenergi og praktisk Greb paa Maal og Midler, er i særlig Grad egnet til at være Vejleder for et Seminariums unge Lærerkandidater, og det er da ogsaa adskillige af Folkeskolens Lærerinder, der af Frk. Bressendorff har faaat en mønstergyldig Vejledning og Anvisning paa sikre og gennemtørlige Metoder i Danskundervisningen.

Først og sidst har dog de store Krav, Frk. Bressendorff stillede til sig selv, haft Betydning derved, at Børnene blev ansporet til at yde deres bedste. Gennem smaa, men

sikre Fremskridt blev de alle taget med, og de fulgte aarvaagent og villigt Vejen til Maalet, som de følte var værd at naa. Og Frk. Bressendorff fik dem til at læse baade smukt og intelligent, langsomt og dog naturligt og til at udtrykke sig kort, fyndigt og klart. Og Virkningerne sporedes ikke blot i Dansktimerne, men ogsaa i alle de andre Fag, og naar Børnene forlod Skolen, tog de med sig den Skat, Frk. Bressendorff havde skænket dem i sine Dansktimer.

Frk. Bressendorff gjorde sit Arbejde for Arbejdets egen Skyld; derfor har det baaret stor Løn i sig selv, og derfor vil det leve sit Liv videre i den Kreds af Medarbejdere, der har omgivet Frk. Bressendorff, og give Impulser til nyt og godt Arbejde.

Men den, der gjorde Arbejdet den lange Arbejdsdag uden at svækkes i sin Kærlighed til Børnene, ønsker vi alle lykkelig Hvile efter Dagens Gerning.

Inderligheden, der gav Arbejdet Velsignelse og Haabet Vinge, vil give Erindringerne Glans, Erindringerne om Arbejdets Lykke, om Børnenes ægte og derfor saa berigende Beundring og Kærlighed og om Seminariets dybe Taknemmelighed.

Emilie Jansen.

Det er i Skolestuen, Læreren oplever sine største Glæder. Naar vi mærker, at vore Ord faar Kraft til at sammensmelte de mange Barnesjæle – ingen kan glæde sig mere end vi. Eller naar vi mærker, at Børnene gaar frem baade i Evnen til at tilegne sig Stoffet og i Evnen til at gengive det – ingen kan glæde sig mere end vi. Eller naar vi mærker, at vore Ord falder med Solstraalens Magt paa Barnehjertet, saa at det lukker sig op – ingen kan glæde sig mere end vi.

De, Frk. Bressendorff, har oplevet de Glæder mange Gange. I over en Menneskealder har De faaet Lov til at virke, og Tusinder af Barneøjne har straalet Dem i Møde. De har med et venligt Smil taget imod de smaa, naar de første Gang holdt deres Indtog i Skolen, og De har med Vemod sagt Farvel til den ene Skare efter den anden. Og det Ønske om en lykkelig Fremtid, hvormed De ledsagede dem ud i Verden, kom fra Hjertet. Og ingen var gladere end De, naar de unge senere igen fandt Vej herhen. Kan hænde, at Navnet ikke længere kunde huskes, og det til Tider kunde knibe med at kende dem igen, Deres Glæde var lige oprigtig og Deres Haandtryk lige varmt.

Og naar De nu i Dag staar ved Deres Skolevejs Ende, saa ved vi alle, at Deres Hjerte er fyldt med Tak. Først og fremmest til ham, der gav Dem og os alle Livet, Kraften, Glæden og Kærligheden. Men dernæst med Tak til alle dem, der slog Kreds om Dem baade i Tornebuskegade og senere i Griffenfeldtsgade og her paa Nørrebrogade. Og det var en stor Kreds. Der er de mange Hjem, der viste Dem den Tillid at betro Dem deres Børn. Forstod De Ansvaret? Jeg kan bevidne, at jeg ofte har hørt Dem tale fine og gode Ord, der viste, hvor De forstod Hjemmets Ret og Barnets Væsen. Det kunde være et undskyldende Ord, eller det kunde være et karakteriserende Ord, hvorved Sagen straks blev stillet i det rette Lys. Og jeg kan bevidne, at De ofte dømte med en Moders Kærlighed og en Faders Retfærdighedsfølelse om Børnene. Men først og sidst vil jeg bevidne, at De talte det opmuntrende Ord, som udtrykte Deres Glæde, naar De saa Fremgang og Udvikling hos Barnet. Og jeg kan derfor ikke tro andet, end at mange af de Forældre, der er kommet herhen i Dag, vil have lignende Minder.

Men dernæst gaar Deres Tak til den store Kreds af Medarbejdere, der blev knyttet til Deres Virksomhed gen-

nem Aarene. Ofte har jeg hørt Dem tale om de svundne Dage og altid med Taknemmelighed. Nu sidder de unge Medarbejdere rundt omkring i Præstegaarde eller andetsteds, og De har ikke glemt dem. Men ogsaa til os, Deres Medarbejdere fra de senere Aar, ved jeg, at Deres Tanker gaar. Men saa vil jeg ogsaa have Lov til at sige Dem, at vi i Dem altid fandt et lysende Forbillede paa intensiv Energi og virksom Arbejdsglæde. Jeg tænker paa de mange Gange, jeg er kommet ind i en Klasse, kort Tid forinden Børnene efter endt Frikvarter skulde komme. Vinduerne blev lukkede, Ordensduksene gjorde deres sidste Arbejde, men De, Frk. Bressendorff, sad allerede paa Katederet, med Bøger og Protokol opslaaet foran Dem, med al Energien og Kraften i Deres ranke Ryg, Deres afgjorte Holdning, Deres myndige og kærlige Blik – kun higende efter det Øjeblik, hvor De kunde tage fat.

Men derfor er der ogsaa i Deres Taknemmelighed Vemod, fordi det nu er Slut. Gerne havde De fortsat, hvis Kræfterne havde tilladt det. Og vi forstaar Deres Vemod og bøjer os i Ærbødighed for den, fordi den er bygget op paa de fineste Følelser. Der er hverken Bitterhed eller Utilfredshed deri, det er kun Fuldbyrdelsen af den gamle Lov, som Ingemann udtrykker saaledes:

Tider skal komme,
Tider skal henrulle,
Slægt skal følge Slægters Gang.

Og nu vil vi sætte vor Lid til det, der er det oprindelige i Deres Natur: Evnen til at glæde Dem. Hvor ofte har den ikke hjulpet Dem selv og os andre. Det var den, der kunde gøre Deres Øje lyst, Deres Smil varmt, Deres Ord rige. Og nu beder vi Dem bevare Glæden til at forskønne Deres Alderdom med. Vi tror, at De vil glæde Dem, naar De hører, at Børnene herude læser med samme Forstaaelse, med samme Sans for Skønhed og Nuance, som

da De selv underviste dem – det var jo Dem, der skabte Traditionen. Og vi tror, at De vil glæde Dem, naar De hører, at Børnene fremdeles modtages med samme Venlighed herude som før.

Til sidst vil vi ønske Dem, at det maa gaa Dem, som det fortælles om Jakob, da han lagde sig til Hvile. Maatte ogsaa for Dem Himlen aabne sig, og maatte Deres Minder herudefra blive som en Stige, der forbinder Himmel med Jord, og hvor De øverst ser Gud.

Einar Lund.